

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, ze dne 29. 11. 2018, č. j. 22 A 73/2018 - 6,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobce žádal Vězeňskou službu České republiky, Věznici Karviná o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, která dle žaloby hodlala přenést svou povinnost poskytnout požadovanou informaci na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž stěžovatel nesouhlasil a podal proti tomuto postupu stížnost, o které nebylo dle jeho tvrzení v zákonné lhůtě rozhodnuto. Z toho důvodu se žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě domáhal ochrany proti nečinnosti žalované označené jako Vězeňská služba České republiky, Věznice Karviná.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeném usnesením podle § 7 odst. 2 a 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), postoupil věc Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému, neboť dospěl k závěru, že se žalobce domáhá poskytnutí informace od Vězeňské služby České republiky, která sídlí v Praze.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věznice Karviná je správní jednotkou, která podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky (dále jen „zákon o Vězeňské službě“) činí za Vězeňskou službu České republiky právní úkony a má postavení správního orgánu jakožto povinného subjektu. Navrhl proto zrušení napadeného usnesení a zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, Nejvyšší správní soud tudíž zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost po stěžovateli nepožadoval.

[5] Pokud jde o návrh stěžovatele na ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na řadu předchozích řízení zahájených stěžovatelem, ve kterých se stejně jako v projednávané věci jednalo o otázku místní příslušnosti soudu k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 395/2018 - 13; ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018 - 16; ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 81/2018 - 10; ze dne 8. 1. 2019, č. j. 4 As 362/2018 - 13; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 348/2018 - 10; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 As 513/2018 - 12; ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 As 364/2018 - 14; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 400/2018 - 19; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 273/2018 - 20). V těchto řízeních Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil závěr, že ustanovení zástupce není k ochraně práv stěžovatele, která navíc má sám právní vzdělání, nezbytné.

[6] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[1] Jak již Nejvyšší správní soud předeslal, otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již zabýval, a to mj. v řadě řízení iniciovaných právě stěžovatelem (srov. rozhodnutí uvedená v bodu [6] tohoto rozsudku). Názor soudu je tudíž stěžovateli znám, a proto Nejvyšší správní soud pouze stručně cituje odůvodnění rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20: „Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. [...] Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční

stráží České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. [...] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Břeclav bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán, který v daném případě rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze.“

[8] S ohledem na výše uvedené lze dovodit, že v právě posuzovaném případě se stěžovatel domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky (dále jen „Vězeňská služba“) jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[9] Krajský soud proto správně uzavřel, že za správní orgán, který měl svou nečinností zasáhnout do stěžovatelových práv, podle § 7 odst. 2 věta první s. ř. s., je třeba považovat Vězeňskou službu České republiky se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4 a k projednání stěžovatelovy žaloby je proto podle Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), místně příslušným Městský soud v Praze.

III. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá, s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu